

der fremdeles skal være Genstand for privat Forfølgning, og som rammes af de lempeligere Straffe efter § 200 —, og den anden Klasse, der skønnes at være af en saadan Natur, at Voldshandlingerne skulle være Genstand for offentlig Forfølgning, og ikke offentlig Forfølgning under en Politifag, men under en kriminel Sag, og for hvilke der er foreskrevet haardere Straffe. Der er en bestemt skarp Adskillelse, nemlig efter som Handlingens Bolden er bleven udøvet uden nogen rimelig Anledning fra vedkommendes Side, eller efter som dette ikke kan siges. Der kan ganske vist i et enkelt Tilfælde være Tvivl om, hvorvidt Forholdet gaar ind under den ene eller anden Kategori, men det er ogsaa en den objektive Side vedrørende Omstændighed, om der har været rimelig Anledning til Volds handlingen til Stede eller ikke. Det er noget, man kender fra andre Omraader. Naar en Person forsætlig har dræbt en anden, kommer det Spørgsmaal frem, om det er Drab eller Mord. Afgørelsen deraf beror, skønt Handlingen i begge Tilfælde i øvrigt har samme objektive Kriterium paa et subjektivt Moment, der drager en skarp Adskillelse. Det ophører nu at være et skærpene Moment ved samme Forbrydelse, det bevirker, at Handlingen bliver en Forbrydelse af en anden Art. Den Omstændighed, at disse to forskellige Arter af Forbrydelser staa i samme Paragraf, har ikke anden Betydning, end om den var delt i to forskellige Paragraffer.

Det ærede Medlem ansøgte saa mod Forslaget, at der nu skal spørges om, hvad der er rimelig Anledning, og han udviklede meget udførlig, hvorledes de to Personer, der spille en Rolle under Sagen, jo vilde være af forskellige Meninger angaaende dette Punkt. Han sagde, at Politiet var ganske inkompetent til at afgøre, om Betingelserne vare til Stede, at der vilde foregaa en Udvidelse af Politiets Myndighed, og han endte med at konkludere, at det saa galt ud, naar Sagen kom for Domstolene, idet disse efter meget omstændelig Undersøgelse kunde komme til det Resultat, at det foreliggende Tilfælde ikke faldt ind under den særlige Gruppe, som Lovforslaget omhandler, og altsaa være nøbte til at sige, at der ikke kunde blive nogen offentlig Sag ud af det, hvorefter man altsaa maa gaa til privat

Sag. Jeg skal hertil sige, at selvfølgelig er det ikke Parterne eller Politiet, der afgør noget, men Domstolene, og det vil ikke være vanskelige for Domstolene i dette Tilfælde end i saa mange andre at afgøre, om de objektive Betingelser ere til Stede, ligesom de jo maatte afgøre det, da Forordningen af 4de Oktober 1833 var gældende Ret paa dette Omraade. At det under Undersøgelsen kan vise sig, at Handlingen ikke har den Karakter, som den fra første Færd syntes at have, saa at der ikke foreligger et Forhold, der er strafbart under en offentlig Sag, er noget, der møder os paa mange Omraader. Jeg skal nævne en stor Klasse af Forbrydelser, hvor dette hyppigst kan være og er Tilfældet. Det er nemlig ved Spørgsmaalet, om der foreligger et Bedrageri eller ikke. Der bliver indledet Undersøgelse mod en Person for bedragerisk Udfærd, men ved nærmere Undersøgelse viser det sig, at selv om der foreligger en Svig, en Omgaaelse af Sandheden, en Forurettelse af en ander, egner Sagen sig dog ikke til at behandles som offentlig Sag, som Bedragerifag. Sagen maa naturligvis da sluttes, og det overlades saa til den, der mener sig forurettet, om han under en privat Sag vil søge at komme til sin Ret. Saaledes gaar det ogsaa, hvis nogen klager over, at han uden nogen som helst Anledning er bleven overfalden af en anden, og han tilsyneladende har Omstændighederne for sig. Der bliver da optaget Forhør, og viser det sig saa, at han selv har givet Anledning til Overfaldet eller i ethvert Tilfælde givet det, man kalder rimelig Anledning dertil, vil han naturligvis ikke blive fyldestgjort under en offentlig Sag, men det vil da staa ham frit for at rejse Sag efter de almindelige Regler.

Endvidere ansøgte det ærede Medlem mod Lovforslaget, at Tvangsarbejde ikke passer ind under Straffelovens Ramme, at det er en Straf, som er ukendt der. Men han kom dog selv senere ved at referere Indholdet af § 33 i Fattigloven til, at den senere Lovgivning jo havde foretaget Forandringer i dette Forhold og netop for en af de Forbrydelser, som omhandles i Straffeloven, forandret Straffen og sat Tvangsarbejde i Stedet eller ved Siden af de i Straffeloven fastsatte Straffe, nemlig med Hensyn til Forbrydelser efter § 180 i Straffeloven.